

Stopa

O druhej v noci: mesačný svit. Vlák zastal
uprostred poľa. V diaľke svetielka mesta,
chladno sa jagajúce na obzore.

Akoby človek padol do sna tak hlboko,
že si už nikdy nespomenie, že tam bol,
až sa raz vráti do svojej izby.

A akoby človek padol do choroby tak hlboko,
že všetko, čím mu bol život, sa scvrkne na pár
jagajúcich sa bodov, na roj,
chladný a takmer neviditeľný na obzore.

Vlák stojí úplne nehybne.

Dve hodiny: jasný mesačný svit, málo hviezd.

Muž z Beninu

*(o fotografii bronzového reliéfu zo
16.storočia,
pochádzajúceho z černošskej ríše Benin
a zobrazujúceho portugalského Žida)*

Keď padol súmrak, bol som ticho,
no môj tieň búšil
do bubnovej kože beznádeje.

A keď to búšenie začínalo slabnúť,
uvidel som obraz obrazu
muža, ktorý vystúpil do popredia
na tej strane prázdna,
čo bola práve otvorená.

Ako keď prechádzaš popri dome,
ktorý je dávno opustený,
a ktosi sa zrazu zjaví v okne.

Cudzinec. Bol lodivodom.

Zdalo sa, že si všimol.

Pristúpil bližšie, neurobiac krok.

Na hlave klobúk, čo sa krútil,
napodobňujúc našu pologulú
a okrajom kresliac rovník.

Vlasy rozčesanuté na dve pluty.

Brada sa mu kučeravila

vôkol úst ako veľavravnosť sama.

Pravé rameno mal ohnuté.

Bolo tenké ako detská rúčka.
Sokol, ktorý mal zaujať miesto
na jeho ruke, vyrástol mu
z črt tváre.
Bol veľvyslancom.
Prerušený uprostred prejavu,
ktorý pokračuje v mlčaní
s ešte väčšou silou.
Tri rody mlčali v ňom.
Bol stelesnením troch národov.
Žid z Portugalska,
ktorý vyplával na more s ostatnými,
s tými, čo na úteku čakajú na útechu,
s tou hŕstkou krčiacou sa
v karavele, ktorá bola
ich kolísajúcou drevenou materou.
A ktorý pristál v cudzích vôňach,
aké premenia vzduch na srst'.
A ktorého si všimol na trhu
černošský zlievač-umelec.
A ktorý sa znovonarodil v hre rasy:
„Prišiel som, aby som postretol
tého, kto dvíha svoju lampu,
aby vo mne uvidel sám seba.“

Po záchvate

Chorý chlapec.
Zamknutý vo vidinách,
jazyk tuhý ako roh.
Sedí chrbtom obrátený k obrazu s obilným
poľom.
Otváz okolo čeľustí pripomína balzamovacie
bandáže.
Má okuliare s hrubými sklami, ako potápač.
A všetko ostáva bez odpovede,
náhle nečakané, ako keď telefón zazvoní v hustej
tme.
Lež obraz za ním. Krajina, ktorá upokojuje,
aj keď obilie je zlatou búrkou.
Modrohnivomodrá obloha a ťhájajúce oblaky.
A dolu na žltých vlnách
plachtí zopár bielych košíľ: kosci - nevrhajú
tieň.
Na konci poľa stojí muž, zdá sa, že hľadá našim
smerom.
Široká strecha klobúka mu zatienuje tvár.
Zdá sa, že pozoruje tú tmavú postavu v izbe,
možno, že chce pomôcť.
Nebadane sa obraz rozširuje a otvára